

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΕΥΓΩ, ΝΙΝΟΝ...

Σ' αφήνω γειά... Ή καρδιά μου κλαίει γιά τ' όνειρό μας τό τερνό, καί σπόν ώζόν όρίζοντα όί στεναγμοί μου σβύνουν...

Καί μέσ' στά δάση τά βαθείά τά φύλλα κλαίνε μέ καινού, Λυπητερά ή λαγχαδιά φάλλει στην άπειρη νυχτιά σ' αφήνω γειά... Χάιρε, Νινόν... Τ' άποβραδυό τά κίματα τά γαλιανά θε νά σού φέρονον τά φιλιά, τίς θήμισες, τή νεότη... Θέ νά σού φέρονον στόν άφρό καί χαρετίσματα στερνά, καί οίγη πού μάς χάρισε ή άγάπη μας ή πρώτη...

ΤΑ ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

Έομιζανε τά ρόδα καί τά κρίνα Μέ τίς άκτίδες τού ήλιου, κών αύγή, Καί μία νυχτιά, έομιζανε μέ κείνα, Τ' άστρα καί τό φεγγάρι πούζε βγει. Κι' ήρθαν σέ σ' έφρον, Καί στά μάγουλά σου Ρόδα καί κρίνα άνθισαν. Καί καθώς έγέμισαν άκτίδες τά μαλλιά σου, στά μάτια είχες τού φεγγαριού τό φώς...

BETA II.

ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Μέσ' άπ' τά βάθη τής ψυχής μου Ένας λυγμός φθάνει στά χείλη Καί κλάμια γίνεται πικρό. Στ' άργό τό διάβα τής ζωής μου, Σέρνω άπ' τή χαρααγή ώς τό δειλά, Στόν όμο μου, Ένα σταυρό...

Μπροστά μου, ήρώθη ό Γολγοθάς μου. Πάνω σ' όνειρα χαμένα Έσατήθη, αλύπητα, σκληρά. Κι' άγνάπια, στέκει ό έρωτάς μου Σάν γίγαντας, μπροστά σέ μένα Καί μέ κριτά λυπητερά...

BETA II.

τροικρά, Είχ' άρχισει πειά νά τό βροίκο αυτό πολύ σκληρό.

Είνε αλήθεια, πός δέν είχα κάνει καλά νά πάω τό πύλαιο τού στρατιώτη, μά αυτός είχε κάνει τήν άρχή. Γιατί ν' άφήση τό σύντροφό του νά τού τό πετάξη στην αύλή τού μοναστηριού; Κι' έτσι, μέ τή βοήθεια βέβαια τής φαντασίας μου, είχ' άρχισει πειά νά θεωρώ τόν έαυτό μου ώς μία μάρτυρα πού τήν είχαν έγκαταλείψει σ' ένα μολοσσό, ό όποιος θα τήν καταπαράζε καί θα τήν έτρωγε.

Φοβόμουν τούς πεθαμένους τού διλαυότ κομητηριού. Κι' ενώ τό ήξεραν στό μοναστήρι αυτό, μέ άφιναν όλομύαχη εκεί. Ήξεραν έπίσης πός είμα λεπτή στό στήθος καί μ' έγκατέλειπαν έξω μέ τέτοιο κρύο. Καλά βλες ή άλλες, αλλά ή ήγοιμένη, ή μητέρα 'Αγία Σοφία; Πός μ' έγκατέλειπε αυτή, ή όποία μ' άγαπούσε τόσο, έτσι σκληρά!

Τότε, Ξαπλωμένη μπροστά επάνω στό σανίδιομα, παραδόθηκα σέ μία τρελή άπελυσία κι' άρχισα νά επικαλούμαι τή μητέρα μου, τόν πατέρα μου, τή μητέρα 'Αγία Σοφία, νά όλοήξω καί νά θέλω νά πεθάνω άμέσως.

Έξασμα, εκείνη τή στιγμή άκουσα κάποιον άπό κάτω νά μέ φωνάζη γλυκά μέ τ' όνομά μου. Άνορθώθηκα άμέσως καί τρυπώντας μέ τό βλέμματά μου τό σκοτάδι, άναγνώρισα τή λατρεμένη μου μητέρα 'Αγία Σοφία. Ήταν εκεί ή γλυκοαγαπημένη μου μικρή 'Αγία... δέν είχε έγκαταλείψει τό άταχο παιδί.

Κριζαμένη πίσω άπό τό άγαλιμα τού 'Αγιού Αδγουστίνου, προσευχόταν, περιμένοντας τό τέλος αυτής τής κρίσεως, τήν όποία είδρισε επικίνδυνη γιά τό λογικό μου καί γιά τή ζωή μου.

Τούς είχε άπιασμένους όλους καί είχε μείνει όλομύαχη εκεί. Δέν είχε πάει ούτε καν νά δειπνήση. Καί περίμενε... περίμενε...

Κατέβηκα άμέσως; κ' έπεσα μετανοιωμένη καί άπελυσμένη στην άγκαλιά τής. Δέν μού είσε πίσω γιά τό ήλίθιο κατόρθομά μου καί μέ τράβηξε μέ σπαργή πρós τό μοναστήρι.

Ήμουν μουσικμένη άπό τήν έγροσσία, τά χέρια μου καί τά πόδια μου είχαν παγώσει καί τό κεφάλι μου έκαγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

(Έπισκεπτήρια άπό... πορσελάνη, έπισκεπτήρια μετάξινα, έπισκεπτήρια... ρωμαντικά, έπισκεπτήρια λιθογραφημένα, έπισκεπτήρια... γίγαντες!...)

Κανένας σχεδόν άνθρωπος δέν ύπάρχει σήμερα πού νά μίν έχη τό έπισκεπτήριό του. Κάθε ύπάλληλος, κάθε έπιστήμον, κάθε φοιτητής, κάθε μοδιστρούλα άκόμα, έχουν τό έπισκεπτήριό τους καί τό χρησιμοποιούν γιά νά στείλουν εύχές, συγχαρητήρια, συλλυπητήρια, κτλ. κτλ.

Ποιά όμως είναι ή ιστορία τού έπισκεπτηριού; Τό πρώτο έπισκεπτήριό, καθώς μαθαίνουμε άπό ένα έμμετρο παλιό γαλλικό βιβλίο μέ τόν τίτλο «Ή άμοιβαίες ένοχλήσεις τής Προτοχρονιάς», ένεφανίσθη στην έποχή τού Λουδοβίκου ΙΔ', τού περιφίμου Βασιλέως—Ήλιου.

Στήν άρχή, τό έπισκεπτήριό ήταν ένα άπλό χαρτάκι, στό πίσω μέρος τού όποιού γραφόταν μονάχα τό όνομα τού κατόχου του, ό όποιος όταν πήγαινε γιά έπίσκεψη στά σπίτια τών φίλων του κατά τίς καρτές καί δέν τούς έβρισκε εκεί, τό άφανε κ' έφεγγε, όπως γίνεται άλλωστε καί σήμερα.

Φαίνεται όμως ότι ή χρήση τών έπισκεπτηριών στην άρχή ήταν πολύ περιορισμένη. Ή κυρία ντέ Σεβινέ, άν καί μιλάει στίς όνομαστές έπιστολές τής γιά όλα τά κομηνά ζητήματα τού κοινού τής, δέν κάνει πουνθενά λόγο γιά έπισκεπτήρια.

Ή συνήθεια τής άνταλλαγής προφορικών εύχών κατά τήν ήμέρα τής Προτοχρονιάς ύπήρχε άπό παλαιότατον χρόνον. Οί άριστοκράτες όμως προτιμούσαν στίς σχετικές περιπτώσεις νά διαβιβάζουν τίς εύχές των μέ τούς ύπηρέτες των ή πήγαιναν οι ίδιοι καί ένεγράφοντο στό ειδικό βιβλίο τών άνωτέρων.

Ή συνήθεια τής άνταλλαγής έπισκεπτηριών εισήχθη στά 1760. Ή ύδα αυτή βόησε εινοικιάται ύπερδοχί παντού καί Ξαπλώθηκε γρήγορα στην 'Ολλανδία, στή Γερμανία, στή Γαλλία, στην Ίταλία κα' άλλες χώρες.

Έννοείται ότι κατά τήν έποχή αυτή ύπήρχαν ειδικά κατασκευαστά έπισκεπτηριών, οι όποιοι αναλάθαιναν οι ίδιοι, όχι μόνο νά τά κατασκευάσουν, αλλά καί νά μοιράσουν στά σπίτια τών έφορταζόντων τά στελλόμενα έπισκεπτήρια.

Κατά τόν 18ο αιώνα, τά έπισκεπτήρια προσέχτηκαν πό πολύ καί ήταν καλλιτεχνική μορφή. Έφάνησαν τότε μάλιστα όρισμένοι καλλιτέχνες, όπως ό Κοσέν, ό Μερφώ καί ό Παπγιόν, οι όποιοι άφιέρωσαν τήν καλλιτεχνική τους ιδιοσύνα στην διακόσμηση έπισκεπτηριών.

Τά έπισκεπτήρια, κατά τήν περίοδο αυτή, είχαν γιά σκελίδια διάφορες μυθικές αλληγορίες, λουλούδια, άραβουογγήματα, περιτέρια πού φιλιόντουσαν, καρδιές φιλογοιμένες ή τρυπημένες μέ βέλη καί γύρω—γύρω στό περιθώριο χάρτινη λεπτοτάτη δαντέλλα.

Όταν ήρθε ή Γαλλική Έπανάσταση, καταδικάσε τή χρήση τών έπισκεπτηριών, ως άριστοκρατική.

Και' αυτόν τόν τρόπο ύπήρξε μία περίοδος, κατά τήν όποία ή μόδα τών έπισκεπτηριών έπεσε σγά—σγά στην άράνηα. Τά Ξαναγαγιάνισε όμως τό Διευθυντήριο καί ή Αυτοκρατορία, πρδ πάντων δέ ό Μ. Ναπολέων, στην έποχή τού όποιού τά έπισκεπτήρια έφεραν ζωγραφισμένα κανόνια, θόρωνα, περισκεφάλιας καί τούτα α!

Αργότερα, στην έποχή τής βασιλείας, τά έπισκεπτήρια έπεγράφησε ή συνήθεια νά κοσμούνται μέ κρλίνα πού ήταν τό έμβλημα τών Γάλλων βασιλέων. Άπό τότε μάλιστα άρχισαν νά κατασκευάζουν καί έπισκεπτήρια άπό γερό μεταξινό ύφασμα χροματιστά.

Στά χρόνια τού ρωμαντισμού, κατά τίς άρχές δηλαδή τού 19ου αιώνας, επάνω στά έπισκεπτήρια ζωγραφίσαν θυλαισόδαρτους βράχους, φανταστικούς λόγγους, μεσαιωνικά έρείκια, πρόσοπα ύπερδών καί τρεβαδούρων. Σγά—σγά όμως πέρασε κ' αυτή ή ύδα καί έγκαταλείψαν τά λιθογραφημένα έπισκεπτήρια. Έπειτα έπεκράτησε ή ποικιλία στά σχήματα τών έπισκεπτηριών. Καί άλλοτε μέν έσυλλήθοντο μικροσκοπικά έπισκεπτήρια μέ πελόδια γούρματα, άλλοτε δέ πελόδια έπισκεπτήρια μέ μικροσκοπικά γούρματα.

Κατά τό έτος 1845 έφαναν τήν εισαγωγή τους τά έπισκεπτήρια άπό... πορσελάνη! Ή κυκλοφορία τους όμως ήταν περιορισμένη, γιατί έπεκρίζαν άκριβά.

Τά έπισκεπτήρια πού χρησιμοποιούνται στην Κίνα, είναι πολύ μεγάλη καί μέ διάφορες χροματισμούς, αναλόγως πός τό πρόσωπο στό όποιο άπεικνώνεται.

Κάποτε ένας Ξένος πορσεβενής έλαβε ως δώρο στή γιορτή του άπό κάποιον Κινέζο άντιβασιλέα ένα έπισκεπτήριό μήκους... 44 μέτρων!

